

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 642.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181604144/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Det var begyndt at afnes. Per gik ind over Marken og satte sig paa en Gravhøj langt udenfor Byen med sit Ansigt vendt mod Brandskjæret.

Sorg og Harme gik som Binger gennem hans Sind. Moderen steg frem for ham i sit grove, lasede Skjørt og med de graa, uredte Tjavser om de barske, hærdede Træk. Hvor var hun dog altid bleven mishandlet, hans stakkels, ulykkelige Mor, indtil denne sidste grufulde Afslutning! Hun havde vel ikke til enhver Tid været god imod ham; men hendes Pryglen og Tjatten, som han endnu flygtigt huskede fra sin Barndom, havde haft sin Rod langt mere i Forpinthed og Arbejdsoverlæsseise end i et haardt og slet Gemyt; se, om ikke det var hende, der kom og bragte Hjælp, da han laa syg og vanskjættet i Bertel Nørgaards Karlekammer; og i de efterfølgende Hyrdeaar — hvor ofte var hun ikke kommen til ham derude paa Marken og havde siddet hos ham med Strikkestrømpen i Haanden og spurgt ham ud om hans smaa Behov og ydet ham Trøst hvor hun kunde. Og aldrig kom hun, saa fattig hun var, helt tomhændet; snart havde hun en Knald brunt Sukker, snart et Kræmmerhus Figner at trække frem fra sin Barndom, og intet Aar glemte hun at gi ham hans Del af det Fjerdingkar sure, ormstukne Æbler, der voksede i det gamle krogede halvtudgaaede Træ, der nu stod sværet og forbrændt derhenne mod Ildskjæret. Ja, det var ikke mere end fjorten Dage siden, at hun paa hans Fødselsdag var kommen til ham med en ulden Vest, som hun selv havde strikket; det var virkelig saadan en pæn Vest med blaa Glasknapper i; hun havde smilet saa skjælmisk, da han havde takket hende og sagt, at Mage til Vest kunde de unge Piger ikke strikke nu om Tider; hvor mon hun havde faaet Penge fra til den Vest, især til Knapperne, for de havde skam ikke været saa billige. — Stakkels mishandlede Mor, der nu laa dernede under den giødende Aske!

Per sad og slog sig selv paa Knæet med sin barkedede røde Haand, mens hans sorgtunge Hoved virred langsomt frem og tilbage som et Aks i Regn.